

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/92/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3722202162
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3722202162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: A. A. A., narodeného XX.XX.XXXX, bytom B. C., D. E. XX/X, právne zastúpeného URBÁNI & Partners s.r.o., so sídlom Banská Bystrica, Skuteckého 17, IČO: 36 646 181, proti žalovanému F. A. A., narodenému XX.XX.XXXX, bytom D. E., G. XXXX/XXX, právne zastúpenému JUDr. Mariánom Karáskom, advokátom so sídlom Považská Bystrica, M. R. Štefánika 136, IČO: 37 922 556, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 15. augusta 2023 č.k. PB-13C/54/2022-260, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva CKN parc. č. 160/1, 160/2, 161, k.ú. H., zamietol. Žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalobca povinný zaplatiť žalovanému do 3 dní od právoplatnosti uznesenia o výške trov konania, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 141 ods. 1, § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 153 ods. 1, 2, § 180, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, a to z výpisu z listu vlastníctva č. XXX pre k.ú. H., že vlastníckymi nehnuteľnosťami parc. č. 160/1 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 602 m², parc. č. 160/2 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 104 m² a 161 záhrada o výmere 580 m² sú žalobca a žalovaný každý v podiele 1, ktoré nadobudli Osvedčením o dedičstve sp. zn. 10D/1024/1998 - 84 ako dedičstvo po ich otcovi. Z výpisu z listu vlastníctva č. XXX pre k.ú. H. je zrejmé, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti - rodinného domu súp. č. XX postaveného na parc. č. 160/2 je žalobca. Z e-mailových správ mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi stranami sporu prebehla mimosúdna komunikácia ohľadom predmetných nehnuteľností, a to v roku 2013, 2015 a 2022. Strany sporu nedospeli k mimosúdnej dohode. Naposledy návrhom zo dňa 21.06.2022 navrhol žalobca žalovanému zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam mimosúdnou cestou tak, že predmetné nehnuteľnosti by pripadli do vlastníctva žalobcu, ktorý by žalovanému vyplatil vyrovnávací podiel vo výške 12 892,15 eur určený znaleckým posudkom F. I. č. 75/2022. Žalovaný vo svojej odpovedi zo dňa 19.07.2022 s týmto návrhom nesúhlasil, nakoľko nepovažoval cenu určenú v znaleckom posudku za primeranú a uviedol, že súhlasí s vyporiadaním a to reálnym rozdelením predmetných nehnuteľností. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že na rozdiel od predchádzajúceho procesného predpisu (Občianskeho súdneho poriadku), ktorý umožňoval súdu vykonať aj dôkazy, ktoré nenavrholi

ani neoznačili účastníci konania, ak bolo ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (hoci len výnimočne; § 120 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súčasný procesný predpis umožňuje v sporových veciach vykonávanie dôkazov bez návrhu strán len ak ide o spory s ochranou slabšej strany (pričom prejednávaná vec takýmto sporom nie je). V bežných sporových veciach môže súd bez návrhu vykonať len dôkazy vyplývajúce z verejných registrov a zoznamov, dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva (§ 185 CSP). Žiadne ďalšie dôkazy súd nemôže vykonať bez návrhu. Dokazovanie k otázke, či je nehnuteľnosť reálne deliteľná alebo nie, teda zaťažuje výlučne strany konania, k tejto otázke už nemôže súd vykonať dôkaz bez návrhu. Ďalej konštatoval, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia, na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov nesie nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesné následky toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020). Súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že aj deliteľnosť aj nedeliteľnosť nehnuteľností je možné preukázať. Ani v jednom, ani v druhom prípade nejde o dôkaz o neexistencii nejakej skutočnosti, ktorý by nebolo možné od strany spravodlivo požadovať (tzv. negatívna dôkazná teória). Deliteľnosť či nedeliteľnosť nehnuteľností je totiž ich vlastnosť, ktorú je možné preskúmať, nie je to negatívna skutočnosť. Z rozhodovacej činnosti súdov pritom vyplýva, že fikcia nedeliteľnosti nastupuje nielen vtedy, keď reálna del'ba nie je možná technicky, ale aj vtedy, ak by finančná náročnosť rozdelenia bola v zrejmom nepomere k cene nehnuteľností, prípadne ak by žiadny zo spoluvlastníkov nebol ochotný uhradiť náklady na rozdelenie (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/27/2020 s odkazom na R 45/1991). Aj finančná náročnosť rozdelenia (resp. jej pomer k cene nehnuteľností), aj ochota spoluvlastníkov uhradiť náklady sú (tak ako technická deliteľnosť či nedeliteľnosť) skutočnosti, ktoré je možné skúmať, a teda môžu byť predmetom dokazovania. Pokiaľ teda žalobca tvrdil, že nehnuteľnosti nie sú deliteľné a žalovaný tvrdil, že deliteľné sú, pričom (ako bolo uvedené vyššie) určitá forma rozdelenia prichádzala do úvahy, bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že reálna del'ba buď nie je vôbec technicky možná (z dôvodu existencie inžinierskych sietí tvrdených žalobcom), alebo neprichádza do úvahy pre neprimerané náklady, ktoré nie je žiadna strana ochotná znášať. Dôkazné bremeno podľa názoru súdu v tomto prípade znášal žalobca, pretože on vyvodzoval zo svojho tvrdenia o nemožnosti reálnej del'by záver, že má byť vykonané vyporiadanie druhým alebo tretím spôsobom podľa § 142 ods.1 Občianskeho zákonníka, čo zákon podmieňuje zistením, že rozdelenie nehnuteľností nie je dobre možné. Žalobca počas konania predložil viaceré znalecké posudky a vyjadrenia znalcov (e-mailové) z odboru Stavebníctvo, odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností, avšak súd prvej inštancie bol toho názoru, že tieto nepreukazujú jeho tvrdenia o reálnej nedeliteľnosti predmetných nehnuteľností, nakoľko ani jeden z predložených znaleckých posudkov (resp. vyjadrení) sa reálnou del'bou nehnuteľností nezaoberal (zaoberali sa všeobecnou hodnotou nehnuteľností). Súd prvej inštancie na pojednávanie predvolal aj znalca F. I., ktorý sa však vo veci odmietol vyjadriť z dôvodu, že jeho znalecký posudok bol vyhotovený za účelom zriadenia záložného práva a nie pre účel zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Súd prvej inštancie taktiež nevykonával dôkaz navrhovaný žalobcom - doplnenie/rozšírenie predloženého znaleckého posudku F. J., nakoľko mal za to, že k reálnej deliteľnosti pozemkov sa môže vyjadriť jedine znalec z odboru Geodézia, kartografia a kataster nehnuteľností a nie znalec z odboru Stavebníctvo, odvetvie Odhad hodnoty nehnuteľností (čo navrhol žalobca), a preto by bolo vykonanie tohto dôkazu neúčelné a nadbytočné. Žalobca následne na pojednávaní dňa 25.05.2023 navrhol vykonanie dôkazu - vyhotovenie znaleckého posudku znalcom stanoveným súdom za účelom posúdenia reálnej deliteľnosti predmetných nehnuteľností, avšak nezložil súdom požadovaný preddavok (hoci bol upozornený na to, že ak preddavok nezloží, súd navrhovaný dôkaz nevykoná), a preto súd prvej inštancie navrhovaný dôkaz nevykonával. Mal za to, že v konaní tak nebol zo strany žalobcu produkovaný nijaký dôkaz o jeho tvrdení, že nehnuteľnosti nie sú deliteľné (ktorú skutočnosť žalovaný rozporoval). Vzhľadom na vyššie uvedenú charakteristiku nehnuteľností a na rozdielne tvrdenia oboch strán týkajúce sa deliteľnosti či nedeliteľnosti nehnuteľností, pre zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva spôsobmi, ktoré navrhoval žalobca, považoval za potrebné preukázanie skutočnosti, že rozdelenie nehnuteľností nie je dobre možné (§ 142 ods. 1 tretia veta Občianskeho zákonníka), či už preto, že to nie je možné technicky, alebo by finančná náročnosť rozdelenia bola v zrejmom nepomere k súčasnej cene nehnuteľností,

prípadne by žiadny zo spoluvlastníkov nebol ochotný uhradiť náklady na rozdelenie. Mal za to, že dôkazné bremeno k týmto skutočnostiam (k nedeliteľnosti) pritom zaťažovalo žalobcu jednak ako „pána sporu“ (dominus litis), ktorý žalobou požadoval zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, a jednak ako stranu, ktorá z tvrdenia o nedeliteľnosti vyvodzovala požiadavku na vyporiadanie nehnuteľností takými spôsobmi, ktoré zákon pripúšťa len v prípade preukázania nemožnosti reálnej del'by. Súd prvej inštancie uviedol, že ak žalobca takýto dôkaz hoci navrhol, no nezložil súdom požadovaný preddavok, a na následky jeho nezloženia bol upozornený a ani nepredložil súdu dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia o nedeliteľnosti predmetných nehnuteľností, pričom súd takýto dôkaz nemohol vykonať ex offio, nemal procesne inú možnosť než žalobu zamietnuť (viď rozhodnutie KS TN zo dňa 15.03.2023, sp. zn. 19Co/71/2022). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súdu prvej inštancie vytykal nesprávne skutkové a právne závery (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ a f/ CSP). Zároveň mu vytykal, že odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje dostatočné dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené. V podanom odvolaní poukazoval na to, že odkazoval na predložený znalecký posudok č. 75/2022 vypracovaný znalcom F. A. I. zo dňa 05.05.2022, ktorý predložil aj žalovanému ešte v čase mimosúdnych rokovaní. Súd prvej inštancie zobral síce do úvahy predložený znalecký posudok, ale vytkol žalobcovi, že znalecký posudok v žiadnej časti sa nezaobera reálnou deliteľnosťou nehnuteľností a ďalej súd prvej inštancie nijakým spôsobom nezisťoval a neprejednal, či predmetné nehnuteľnosti sa dajú reálne rozdeliť a či rozdeleniu nebráni žiadna prekážka. Taktiež žalovaný ak tvrdil, že je možné nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve deliť, toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázal. Svoje rozsiahle odvolanie žalobca zhrnul v závere podania, kde uviedol, že podmienkou možnosti delenia nehnuteľností v podielovom spoluvlastníctve je, aby si vec, ktorá vznikne po rozdelení, zachovala svoju podstatu (účel, ktorý plnila pred rozdelením). To znamená, že účel veci, ktorá sa delí, sa musí zhodovať s účelom veci, ktorá vznikla rozdelením. Keďže pri delení pozemku sa táto podmienka dodrží, je možné ho deliť. Predpokladom použitia tohto spôsobu zrušenia spoluvlastníctva však je, že ide o deliteľnú vec a že jej rozdelenie je aj funkčne opodstatnené, t.j. vtedy keď rozdelením vzniknú samostatné veci, ktoré vlastníkom môžu aj naďalej slúžiť spôsobom, ktorý zodpovedá ich povahe a spoločenskému poslaniu (záujmu). Zdôraznil, že pri reálnom rozdelení nehnuteľnosti súd musí dbať o to, aby rozdelením vznikli samostatné veci v právnom zmysle slova a aby rozdelenie bolo možné zapísať do katastra. Ak je predmetom reálneho rozdelenia pozemok, pričom dochádza k vytvoreniu nových parciel, a tým aj k zmene hraníc pôvodnej nehnuteľnosti, treba vyhotoviť grafický polohopisný plán, ktorý má mať náležitosti geometrického plánu zodpovedajúceho všetkým požiadavkám geodézia a kartografie, potvrdenie jeho zhotoviteľom a overený príslušnou správou katastra. Len takýto technický podklad na zmenu týkajúcu sa pozemkových nehnuteľností sa môže stať súčasťou rozsudku o reálnom rozdelení. Ďalej dôvodil:

„a) Vyporiadanie spoluvlastníctva k pozemkom ich reálnou del'bou nie je dobré možné nakoľko sa síce jedná z technického hľadiska o deliteľné pozemky, avšak ich rozdelením by vznikli samostatné veci, ktoré by neslúžili ich vlastníkom naďalej spôsobom zodpovedajúcim ich povahe pred rozdelením a boli by v rozpore so záujmom spoluvlastníkov na ich funkčnom využití v budúcnosti.

b) Žalovaný sa na úhrade daní a poplatkov vo vzťahu k pozemkom nepodieľal s ohľadom na skutočnosť, že napriek požívaniu pôžitkov z týchto pozemkov zo strany žalobcu neposkytoval tento žalovanému žiadnu finančnú náhradu za užívanie aj jeho podielu na pozemkoch. Hodnota benefitu užívania pozemkov je nepomerne vyššie ako hodnota žalobcom uvedených nákladov na miestne dane a poplatky. Navyiac, miera nákladov na starostlivosť o pozemky a rozsah akým sa na ňom spoluvlastníci podieľajú je prirodzene ovplyvnená spôsobom ich užívania, kedy nie je reálne očakávať, že žalovaný sa bude starať o kosenie trávy okolo domu žalobcu, či o odhrabávanie snehu na príjazde v zimnom období. Doposiaľ nebol žalovaný žiadnym spôsobom vyzvaný k zmene rozsahu jeho participácie na nákladoch, či plnení si akýchkoľvek povinností vo vzťahu k spoločným pozemkom....

c) Žalovaný sa nikdy nestotožnil s predajom jeho podielu žalobcovi a už vôbec nie s obsahom znaleckého posudku ZP č. 75/2022.

d) Žalovaný vypomáhal žalobcovi pri výstavbe/rekonštrukcii rodinného domu postaveného na KNC 160/2 a má vedomosť o tom, že tento je napojený na inžinierske siete. Naproti tomu žalovaný nemá vedomosť o tom, že by aj pozemok KNC 161 mal byť zaťažený akýmikoľvek sieťami nevyhnutnými na riadne využívanie predmetného rodinného domu, teda uložením vodovodnej prípojky a vodovodu. Považuje za dôležité, aby toto tvrdenie žalobcu bolo v konaní verifikované. Pokiaľ sa skutočným stavom veci

ukáže existencia akýchkoľvek takýchto nelegálnych sietí (sietí vybudovaných bez vedomia a súhlasu 1/2 podielového spoluvlastníka pozemku KNC 161) považuje žalovaný toto konanie za násilné správanie sa žalobcu voči žalovanému jeho právam. Žalovaný tvrdí, že násilným správaním sa, na ktoré odkazuje 142 ods. 1 tretia veta in fine Občianskeho zákonníka je akékoľvek konanie bez súhlasu dotknutej osoby, ktorým konajúca osoba zasahuje bez právneho titulu do legitímnych práv tejto osoby a dôsledkom tohto konania dôjde k obmedzeniu, či zásahu do fyzickej alebo psychickej integrity alebo k zníženiu hodnoty alebo možnosti využitia majetku dotknutej osoby. Žalovaný žiada, aby potvrdenie existencie nelegálnych inžinierskych sietí na pozemku KNC 161 bolo v konaní pripísané na ľarchu žalobcu a bolo dôvodom na rozhodnutie súdu v súlade s návrhom žalovaného na rozhodnutie vo veci samej.

e) V súvislosti s násilným správaním v tomto konaní je relevantne preukázateľné, kto zo spoluvlastníkov zapríčinil vzájomné konflikty ústiace do potreby zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva ..“ Žalobca zároveň nesúhlasil ani s výrokom o trovách konania. Poukazoval na to, že sa jedná o dlhoročný, rodinný a závažný spor, v ktorom svoje podiely nadobudli účastníci v rámci dedičského konania na základe slobodne uzatvorenej dedičskej dohody, bez povinnosti vzájomných výplátok.... Zásadným článkom prehĺbenia sporu bol zamietavý postoj žalovaného na podpísanie záložnej zmluvy pre svojho krstného a birmovného syna, teda syna žalobcu. Žalobca aj pred podaním žaloby sa dlhoročne snažil mimosúdne dohodnúť so svojím bratom - žalovaným predmetný spor mimosúdne riešiť k spokojnosti oboch strán. Poukazoval na to, že obeťou tohto sporu je primárne matka žalobcu a žalovaného, ktorá sa veľmi ťažko stotožňuje s danou súčasnou situáciou, keďže v dedičskom konaní sa vzdala svojho podielu v dobrej viere v prospech svojich synov. Avšak v tom čase nepredpokladala, že jej synovia sa ocitnú v súdnom konaní, ktorého predmetom sú zdedené nehnuteľnosti. Zdôrazňoval, že žalobca sa niekoľkokrát snažil o mimosúdnu dohodu, dokonca súhlasil aj s matkou navrhnutým darom pre žalovaného, aby sa urovnali rodinné vzťahy a ukončil definitívne spor zmierom. Dával do pozornosti, že počas celého konania bol žalobca iniciatívnejším, zabezpečoval množstvo listinných dôkazov, pričom žalovaný bol v spore pasívny, útočný a svoje prezentované vyjadrenia ohľadom možnej deliteľnosti predmetných nehnuteľností žiadnym spôsobom počas celého konania nepreukázal.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku. Uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, vyhotovený v súlade s § 220 CSP, riadne odôvodnený vo vzťahu k procesnému postupu súdu, ako aj vo vzťahu k skutkovým zisteniam a právnomu posúdeniu veci. Mal za to, že rozsudok poskytuje jednoznačný, zreteľný a presvedčivý záver, je bez prvkov akejkoľvek svojvôle sudcu pri rozhodovaní a nakoľko presvedčivým spôsobom reaguje na relevantné námietky či tvrdenia žalobcu i žalovaného, nemožno ho považovať za arbitrárny. Mal za to, že rozsudok je vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi a plne sa stotožnil so závermi, ako aj odôvodnením rozsudku. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní opakovane a na viacerých miestach poukazuje na vzájomné rokovania medzi stranami, žalovaný uviedol, že si plne uvedomuje citlivosť vedeného sporu nielen na svojej strane, ale aj na strane svojej mamy a v neposlednom rade aj na strane svojho brata – žalobcu, pričom ale poukazuje na skutočnosť, že zachovanie dobrých rodinných väzieb, na ktoré apeluje žalobca v podanom odvolaní, nie je dobre dosiahnuteľné iniciovaním súdneho sporu voči vlastnému bratovi. Za nespornú a v konaní preukázanú skutočnosť považuje, že do doby vyhlásenia rozsudku k vzájomnej dohode medzi stranami sporu o zrušenie a vyporiadanie ich podielového spoluvlastníctva nedošlo a k tejto nedošlo ani ku dňu podania písomného vyjadrenia k odvolaniu. Pokiaľ žalovaný namietka, že súd nijakým spôsobom nezisťoval a neprejednával či predmetné nehnuteľnosti sa dajú reálne rozdeliť a či rozdeleniu nebráni žiadna prekážka, žalovaný uviedol, že uvedené sa nezakladá na pravde. Poukázal na to, že už na pojednávaní dňa 09.03.2023 v rámci prednesu strán boli riešené skutkové tvrdenia strán o možnosti reálnej deľby pozemkov v podielovom spoluvlastníctve. Problém v reálnej deľbe videl žalobca v tom, že cez pozemky v podielovom spoluvlastníctve vedú inžinierske siete, ktoré dal vybudovať. Naproti tomu žalovaný vo svojom tvrdení uviedol, že je ochotný znášať náklady na prekládku týchto sietí v prípade, ak v konaní bude ich existencia na pozemku, ktorý by mu rozdelením mal byť prisúdený, zistená a pokiaľ tieto siete budú napájať nehnuteľnosti, ktoré sú alebo ostanú vo výlučnom vlastníctve žalobcu, resp. budú v jeho BSM. K námietkam žalobcu o nepripustení znaleckého posudku žalovaný uviedol, že v oboch znaleckých posudkoch predložených žalobcom bolo ich úlohou pre účely zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva stanoviť všeobecnú hodnotu pozemkov v podielovom spoluvlastníctve. V tomto znení neposkytovali odpoveď k otázke deliteľnosti/nedeliteľnosti pozemkov v podielovom spoluvlastníctve. Znalec F. I. sa priamo na pojednávaní odmietol vyjadriť k obsahu ním predloženého znaleckého posudku a vykonávať ďalej akýkoľvek znalecký úkon v tomto prípade. Bolo preto správne, ak súd vyhodnotil vypracovaný znalecký posudok za nepoužiteľný, a to práve s ohľadom na problém s verifikáciou záverov v ňom uvedených.

Nakoľko F. I. de facto odmietol vypovedať, ani jeho výsluch tak nepriniesol žiadny dôkaz preukazujúci možnosť delenia alebo nedelenia pozemkov v podielovom spoluvlastníctve. Žalovaný vyslovil názor, že s ohľadom na obsah predložených znaleckých posudkov nebolo tak možné vyhovieť ani návrhu žalobcu na doplnenie ním predložených znaleckých posudkov. Doplnenie znaleckého posudku, ktorého úlohou bolo pre účely zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva stanovenie všeobecnej hodnoty pozemkov v podielovom spoluvlastníctve o posúdenie a vyhotovenie znaleckého záveru k otázke deliteľnosti alebo nedeliteľnosti pozemkov v podielovom spoluvlastníctve by bolo zjavne nad zákonný rámec možnosti doplnenia predložených znaleckých posudkov. Pokiaľ žalobca tvrdí že nedeliteľnosť pozemkov preukázal predložením fotodokumentácie všetkých nehnuteľností a jeho skutkovým tvrdením o doterajšom užívaní všetkých nehnuteľností a platením nákladov na ich udržiavanie a platením daní, k uvedenej námietke žalovaný tvrdí, že žiadne z uvedených skutkových tvrdení nie je dôkazom o nedeliteľnosti pozemkov v PS, ale prejavom subjektívneho postoja strany sporu k podielovému spoluvlastníctvu. Z predložených fotografií nie je možné ustáliť záver o nedeliteľnosti pozemkov v PS. Existencia porastov na pozemkoch, či existencia drobného technického vybavenia pozemkov nie je prekážkou ich rozdelenia. Uvedené platí o to viac, že, ako už bolo vyššie popísané, žalovaný sa na pojednávaní dňa 09.03.2023 vyjadril, že v prípade preukázania uloženia vedení nevyhnutných pre riadne fungovanie rodinného domu žalobcu a v prípade ich situovania na pozemku oddelenom pre žalovaného, je ochotný hradiť náklady na ich preloženie, či k týmto zriadiť vecné bremeno a pod. Žalovaný ďalej k odvolaniu žalobcu uvádza, že žalobca bol súdom na pojednávaní dňa 15.08.2023 teda potom, ako neuhradil na výzvu súdu preddavok na vykonanie dokazovania, opätovne riadne vyzvaný k zhrnutiu svojho návrhu, k vyjadreniu sa k vykonanému dokazovaniu a k právnej stránke veci a k predloženiu návrhov na doplnenie dokazovania. Žalobca pritom uviedol, že čo sa týka návrhu na znalecké dokazovanie, žalobca a jeho PZ od prvého pojednávania prízvukovali, že nemajú návrhy na znalecké dokazovanie, a že sa pridriavajú ZP vypracovaného F. I.. S ohľadom na obsah ZP F. I. je zrejmé, že žalobca neuniesol ani po opakovanej výzve zo strany súdu svoje dôkazné bremeno v otázke deliteľnosti/nedeliteľnosti pozemkov v PS strán sporu a preto súd správne žalobu zamietol. V otázke trov právneho zastúpenia s poukazom na žalobcom tvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie ich náhrady žalovanému podľa § 257 CSP poukazuje žalovaný na skutočnosť, že práve tvrdené dôvody sú priťažujúcim faktorom na strane žalobcu a rozhodne nevytvárajú zákonom predpokladaný výnimočný stav, kedy by súd mal rozhodnúť o nepriznaní trov konania úspešnej strane. V tomto prípade sa jedná o majetkový spor, pričom žalobca si bol a je dobre vedomý stavu, že u žalovaného sa jedná o citlivú záležitosť spojenú s jeho nárokom na dedičský podiel, že žalovaný sa netajil svojím postojom, že nechce o svoj podiel na dedičstve prísť, tento nechce predať, zaťažiť, či inak meniť jestvujúci stav. Na druhej strane práve snaha žalobcu o uplatnenie práva, že nikoho nemožno nútiť, aby zotrval v podielovom spoluvlastníctve a snaha o realizáciu práv, ktoré mu v celom rozsahu nepatria (zriadenie záložného práva na pozemkoch) boli jeho hnacím motorom pre podanie žaloby o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, pri inak pokojnom stave užívania všetkých pozemkov patriacich do PS z jeho strany. Žalovaný tvrdí, že dôvody uvádzané žalobcom na nepriznanie náhrady trov konania žalovanému nie sú dôvodmi hodnými na strane žalobcu osobitného zreteľa a preto je rozhodnutie súdu o priznaní náhrady trov konania žalovanému v rozsahu 100 % správne.

4. Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 CSP potvrdiť ako vecne správny.

5. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a podľa § 387 ods. 2 C.s.p. na ne v plnom rozsahu poukazuje.

6. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

7. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (napr.: rozsudok ESĽP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19.04.1994, č. 16034/90, bod 61). I Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. (rozhodnutie sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp.zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007).

8. Žalobca v podanom odvolaní uviedol zhodnú argumentáciu ako pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie dostatočným spôsobom vysporiadal. Z uvedeného dôvodu odvolací súd konštatoval, že ani v odvolacom konaní neboli žalobcom tvrdené a ani preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

9. K odvolaciemu tvrdeniu žalobcu, že napadnutý rozsudok nespĺňa požiadavky a náležitosti ust. § 220 ods. 2 CSP odvolací súd uvádza nasledovné.

10. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

11. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti uzavrel, že jeho odôvodnenie spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia a preto nedošlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní jasným a zrozumiteľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou

strán sporu, uviedol dôvody pre ktoré aplikoval jednotlivé ustanovenia, ako aj myšlienkové pochody na základe ktorých dospel k jeho právnym záverom. Odvolací súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostačujúce, spĺňajúce podmienky ust. § 220 ods. 2 CSP.

12. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky žalobcu smerujú proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie, čo viedlo podľa jej názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP), na tieto poukazuje ako na správne a plne vyčerpávajúce a preto tieto nebude duplicitne opakovať.

16. Pokiaľ v danom prípade žalobca súdu prvej inštancie vytýkal, že nedostatočne zistil „skutočný stav veci“, nevykonanie dôkazov z vlastnej iniciatívy súdu, pasivitu žalovaného a podobne, odvolací súd dáva do pozornosti, že v konaní o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, t. j. v takomto klasickom sporovom konaní súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav veci len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie „objektívnej“, či „materiálnej“ pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje. Súd rozhoduje podľa § 215 CSP na základe zisteného skutkového stavu, ktorý zisťuje procesným postupom podľa CSP, teda v režime procesného dokazovania a režime prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany. Skutkový stav veci je potom na strane žalobcu determinovaný podanou žalobou a ďalšími ním zvolenými prostriedkami procesného útoku. Pod legálnym termínom „zistený skutkový stav“ je potrebné vidieť potenciálne, značne zúžený skutkový základ v porovnaní s mimosporovým konaním, v ktorom sa zisťuje „skutočný stav veci“, a ktorým nesprávne žalobca dôvodí. V sporových veciach súd nemá povinnosť, resp. ani zákonnú možnosť vykonávať z vlastnej iniciatívy dokazovanie o všetkých skutkových tvrdeniach strán sporu. Je potom na ťarchu sporovej strany, aby uniesla dôkazné bremeno na preukázanie jej skutkových tvrdení, čo v tomto konaní nebolo zo strany žalobcu dosiahnuté.

17. V danej veci navrhovateľ sa domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k v žalobe špecifikovaným nehnuteľnostiam. Navrhoval tieto prikázať do výlučného vlastníctva žalobcu,

avšak žalovaný s tým nesúhlasil. Žalovaný mal za to, že žalobca nepreukázal nemožnosť deliť pozemky s poukazom na ním predložené listinné dôkazy, z ktorých je zrejmé, že viaceré odborne zdatné osoby sa vyjadrili, že pozemky deliteľné sú. Žalobca zotrvával na názore, že vyporiadované nehnuteľnosti nie je možné reálne rozdeliť podľa výšky podielov, pričom však zo žiadnych žalobcom predložených dôkazov nie je možné považovať tvrdenú skutočnosť za preukázanú. Dôvodil aj dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré videl v tom, že zrušenie podielového spoluvlastníctva výrazne zasiahne do rodinných vzťahov, rodinných väzieb a oprávnených záujmov žalovaného na zachovanie podielového spoluvlastníctva s ohľadom k svojej matke, nakoľko táto na základe dohody so žalovaným v celom rozsahu užíva neobmedzene jeho spoluvlastnícky podiel.

18. Žalobca požadoval, aby o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva rozhodol súd v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak nedôjde k dohode, zruší spoluvlastníctvo a vykoná vyporiadanie na návrh niektorého spoluvlastníka súd. Prihliadne pritom na veľkosť podielov a na účelné využitie veci. Ak nie je rozdelenie veci dobre možné, prikáže súd vec za primeranú náhradu jednému alebo viacerým spoluvlastníkom, prihliadne pritom na to, aby sa vec mohla účelne využiť a na násilné správanie podielového spoluvlastníka voči ostatným spoluvlastníkom. Ak vec žiadny zo spoluvlastníkov nechce, súd nariadi jej predaj a výťažok rozdelí podľa podielov.

19. Súd, ktorý je povinný postupovať podľa zákonom ustanoveného poradia, nie je viazaný návrhmi ani vzájomnými návrhmi strán sporu, pokiaľ ide o formu vyporiadania podielového spoluvlastníctva. Ak súd o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva rozhoduje rozsudkom, t. j. autoritatívne, musí pri procesnom postupe dodržať poradie a podmienky použitia jednotlivých spôsobov vyporiadania zrušeného spoluvlastníctva, lebo sú preň záväzné.

20. Najprírodzenejším spôsobom likvidácie spoluvlastníckych vzťahov je rozdelenie veci medzi spoluvlastníkov podľa výšky ich podielov. Predpokladom použitia spôsobu zrušenia spoluvlastníctva však je, že ide o deliteľnú vec a že jej rozdelenie je aj funkčne opodstatnené, t. j. vtedy, keď rozdelením veci vzniknú samostatné veci, ktoré ich vlastníkom môžu aj naďalej slúžiť spôsobom, ktorý zodpovedá ich povahe a spoločenskému poslaniu (záujmu). Pri reálnom rozdelení nehnuteľností súd musí dbať o to, aby rozdelením vznikli samostatné veci v právnom zmysle a aby rozdelenie bolo možné zapísať vkladom práva do katastra nehnuteľností.

21. V prejednávanej veci žalobca tvrdil, že nehnuteľnosti nie sú reálne deliteľné, kým žalovaný tvrdil, že nehnuteľnosti deliteľné sú. Dôkazné bremeno podľa odvolacieho súdu v tomto prípade znáša žalobca, pretože on vyvodzoval zo svojho tvrdenia o nemožnosti reálnej del'by záver, že má byť vykonané vyporiadanie druhým spôsobom podľa § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo zákon podmieňuje zistením, že rozdelenie nehnuteľností nie je dobre možné.

22. Tak ako uviedol súd prvej inštancie aj s poukazom na rozhodnutie tunajšieho súdu v inej veci (19Co/81/2022), v bežnom civilnom sporovom konaní (pokiaľ nejde o spor s ochranou slabšej strany) nemôže súd vykonávať dokazovanie bez návrhov strán (ex offo). Civilné sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia, na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov nesie nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesné následky toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020). Deliteľnosť aj nedeliteľnosť nehnuteľností je možné preukázať. Ani v jednom, ani v druhom prípade nejde o dôkaz o neexistencii nejakej skutočnosti, ktorý by nebolo možné od strany spravodlivo požadovať (tzv. negatívna dôkazná teória). Deliteľnosť či nedeliteľnosť nehnuteľností je totiž ich vlastnosť, ktorú je možné preskúmať, nie je to negatívna skutočnosť. Z rozhodovacej činnosti súdov pritom vyplýva, že fikcia nedeliteľnosti nastupuje nielen vtedy, keď reálna del'ba nie je možná technicky, ale aj vtedy, ak by finančná náročnosť rozdelenia bola v zrejmom nepomere k cene nehnuteľností, prípadne ak by žiadny zo spoluvlastníkov nebol ochotný uhradiť náklady na rozdelenie (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo/27/2020 s odkazom na R 45/1991). Aj finančná náročnosť rozdelenia (resp. jej pomer k cene nehnuteľností), aj

ochota spoluvlastníkov uhradiť náklady sú (tak ako technická deliteľnosť či nedeliteľnosť) skutočností, ktoré je možné skúmať, a teda môžu byť predmetom dokazovania.

23. Za žalobu je zodpovedný žalobca a je jeho povinnosťou preukázať splnenie podmienok pre ním požadované rozhodnutie. Ak tieto nepreukáže, je potrebné žalobu zamietnuť. V danom konkrétnom prípade žalobcom požadovaným druhým spôsobom nemožno pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva rozhodnúť, ak nie je preukázané, že to nejde prvým spôsobom. (Uvedené závery sú aj v súlade so závermi z rozšíreného zasadnutia občiansko-právneho kolégia Krajského súdu v Trenčíne konaného dňa 12.10.2023). Aj v danej veci dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu ako „pána sporu“ (dominus litis), ktorý podanou žalobou požadoval zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva a jednak ako stranu, ktorá z tvrdenia o nedeliteľnosti vyvodzovala požiadavku na vyporiadanie nehnuteľností takým spôsobom, ktorý zákon pripúšťa len v prípade preukázania nemožnosti reálnej deľby. Žalobca v danej veci takýto dôkaz nepredložil a pokiaľ navrhol dôkaz – vyhotovenie znaleckého posudku znalcom stanoveným súdom za účelom posúdenia reálnej deliteľnosti predmetných nehnuteľností, súdom požadovaný preddavok nezložil, a to aj napriek tomu, že bol upozornený, že ak preddavok nezloží, súd navrhovaný dôkaz nevykoná. A práve z dôvodu nezloženia požadovaného preddavku súd predmetný dôkaz nevykonával. Iný relevantný dôkaz týkajúci sa nereálneho rozdelenia veci nebol zo strany žalobcu produkovaný.

24. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny vo výroku vo veci samej, ako aj vo výroku o trovách konania (keď ani odvolací súd nevzhliadol dôvodnosť aplikácie ust. § 257 CSP) potvrdil.

25. Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že sa nezaoberal všetkými námietkami žalobcu obsiahnutými v odvolaní, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia o opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Uvedený záver vyplýva z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR i Ústavného súdu SR.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovaný, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).